

med Tro paa Seir; men det er min fulde Overbevisning, at den kan kæmpes og skal kæmpes, og jeg er overbevist om, at ogsaa det danske Folk vil det saaledes. Men det er dernæst min Overbevisning, at det vil komme an paa, i hvilken Aand den yderste Kamp kæmpes og under hvilken Vilkaar Haabet om Genopreisningen vil stille sig, og jeg kan i Diebliffet ikke tænke mig noget sørgeligere Billede end en yderste Kamp, kæmpet bag Kjøbenhavns Volde mellem en Befolkning, der knuges under en Beleirings Tryk, medens der — hvad der er endnu værre — ikke hos Forsvarerne er nogen fuld Fortrosthed til, nogen fuld Overbevisning om, at det her dreier sig om Mere end at forsvare Kjøbenhavn. Under disse Forhold lægger jeg den høieste Vægt paa, at den Kamp, vi kunne komme til at staa i, ikke svækkes og lammes ved indre Splid, saa at Spørgsmaalet om Kjøbenhavneri paany kommer til at gribe saaledes ind i Krigsførelsen, som det gjorde sidst. Disse ere mine Grunde, hvorfor jeg ikke kan række Haand til, at den nuværende Generation muligen bliver sat paa en Prøve, som ikke alene vilde overstige dens finansielle og militære Kræfter, men, hvad der er værre, ogsaa overstige den aandelige Styrke, som nødvendig vil kræves af den i Selvfornegtelses Aand. Jeg har ikke villet tilbageholde dette, fordi jeg tror, at det for Diebliffet er et Væsenshensyn, som gjør sig gjældende fra Flertallets Side, og jeg vil derfor ønske, at Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Befæstning ikke maa blive reist nu. Sjør tilraadede Flertallet hurtigst mulig at komme til en absolut Afgjørelse af Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Befæstning eller Ikke-Befæstning; men da Spørgsmaalet ikke er blevet forelagt i Aar, kan jeg ikke med det ærede Mindretal og Regjeringen være enig i, at Spørgsmaalet paany optages ad Aare, og at dets Besvarelse overhovedet gjøres til Betingelse for, at der sker Noget.

Efter disse Ord vil jeg endnu kun knytte nogle Bemærkninger til, hvad der igaar blev ytret fra forskjellige ærede Medlemmers Side og navnlig fra den høitærede Krigsministers. Den ærede Ordfører for Mindretallet brugte enkelte mindre smagfulde Bendinger, som jeg kunde ønske, at han havde udeladt. Naar han saaledes talte om, at Flertallet satte Hensynet til en Skattereform over Spørgsmaalet om Forsvarsvæsenets Ordning, saa ser jeg ikke nogen Ret for det ærede Medlem til at udtale noget Saadant. Flertallet stiller enhver stor Samfundsopgave paa sin rette Plads og stiller den høit; men jeg tilføjer, at vi ikke spille nogen Tid paa Betragtningen af, hvad der er høiere, og hvad der er høiest. Men den ærede Ordfører for Mindretallet tillagde fremdeles Flertallet forskjellige smukke og mindre smukke Formaal, og navnlig udtalte han, at efter hans Mening var det Flertallets Formaal med dets hele Forsvarsplan, at Forsvaret skulde blive en

svagelig og kraftløs Protest. Ogsaa til at udtale noget Saadant benegter jeg den ærede Ordførers Ret. Bliver, naar det kommer til, Stykket, vor Forsvarskamp virkelig til en svagelig og kraftløs Protest, sfer dette ikke med Flertallets gode Villie. Den høitærede Krigsminister kom med en Bemærkning, som allerede har givet Anledning til Omtale saavel fra min ærede Sidemand (Bajer) som fra Formandspladsen. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (P. Pederfen) sekunderede denne Udtalelse; men jeg skal ikke tillægge hans Bemærkninger derom nogen særlig Vægt, thi da han stillede sig paa det Standpunkt: Jeg vil Intet gjøre, forstaaer jeg vel, at det kunde være ham magtpaaliggende at udtale, at det Samme var Tilfældet med Flertallet i denne Sal. Det er altsaa en Nødhjælp fra hans Side, som man ikke behøver at tillægge saa megen Vægt. Men naar den ærede Krigsminister udtalte, at det er Flertallets egentlige Mening, at det ikke skal gjøres Noget — jeg har, tror jeg, nøiagtig opskrevet det Udtryk, som Ministeren brugte —, da giver denne Yttring mig Anledning til at gjøre en Bemærkning

Formanden (Krabbe): Der blev vistnok foran Udtalelsen sagt: „Jeg tror at maatte antage“; dette forandrer vel ikke Karakteren af det, der kom efter, men det forekommer mig — jeg siger det kun for at forebygge unødvendige Forhandlinger i Anledning af en Misforstaaelse —, at disse Ord underlægge Udtalelsen den Forstaaelse, som jeg fremsatte, nemlig at Ministeren ikke kunde forstaa Forholdet anderledes; men naar det erklæres, at det forholdes sig anderledes er jeg overbevist om, at Ingen vil bestride saadan Erklæring.

Ordføreren (Bojsen): Selv da giver Udtalelsen mig Anledning til at gjøre en Bemærkning. Den høitærede Minister kan være berettiget til at have sin Tro om, hvad der er Andres Mening og Hensigt, men jeg tror ikke, at han er berettiget til at udtale sig, som han gjorde igaar; thi indser ikke den ærede Minister, at, har han Ret til at udtale sig paa saadan Maade, have vi fra Flertallets Side suldstændig samme Ret til at retortvære denne Udtalelse. Ministeriet traadte til i Sommer og havde liggende foran sig en Beslutning af dette Thing fra ijsor og en dertil knyttet Betænkning, hvori det udtales bestemt, at der Intet kan ske, før den Betingelse er opfyldt, som vi have stillet. Men Regjeringen tager intet Hensyn dertil; den fremlægger paany sine Forslag. Indser Ministeren da ikke, at vi kunne sige det Samme, at det er Regjeringens Mening, at der Intet skal gjøres. Den ærede Conseilspræsident vilde maasse dertil sige: denne Betænkning har jeg ikke læst, thi den var ikke henvendt til mig; jeg fratægger mig Arv og Gjæld efter mine Forgængere og har ikke noget Ansvar